

Nejvyšší soud České republiky

Burešova 20
657 37 Brno

na vědomí i Nejvyššímu státnímu zastupitelství

(datovou schránkou)

sp. zn. 7 Tdo 274/2026

V Praze dne 16. dubna 2026

Dovolatel:

Mgr. Vladimír Chlup

dat. nar. 8. 4. 1970, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem, ev. č. ČAK 13167,
společníkem Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 24793345, se
sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3

Replika

k vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, IČO: 247 93 345, DIČ: CZ24793345

e-mail: office@nielsenlegal.cz, www.nielsenlegal.cz

Společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 174728.

I.

Dne 7. dubna 2026 obdržel dovolatel mým prostřednictvím od Nejvyššího soudu vyjádření č. j. 1 NZO 50/2026-21, v němž se osoba jednající jménem Nejvyššího státního zastupitelství vyjadřuje k čl. 23 ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD takto: „*Podstata tohoto článku je mimoprávní, jeho zanesení do Listiny je v zásadě nadbytečné*“ (vizte odst. 12 předmětného vyjádření) s tím, že „*tuto situaci lze označit za ústavněprávní hlavu XXII*“ (tamtéž odst. 13). Je tedy evidentní, že tato osoba nepovažuje čl. 23 Listiny za součást „souboru obecně závazných norem stanovených státem“, resp. za „oprávnění, nárok opřený o zákonná ustanovení“. Podobné zpochybňování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, založeného Listinou, navíc ze strany osoby vystupující jménem Nejvyššího státního zastupitelství, považuje dovolatel za naprosto nepřijatelné. Právě nerespektování a porušování kodifikovaného práva vnímá dovolatel jako jeden ze zásadních důvodů, proč jednání, které je mu vyčítáno a pro které byl odsouzen za trestný čin, je jednáním nejen dovoleným, ale i společensky prospěšným. Zejména za situace, kdy souběhem aplikace předpisů č. 162/1998 Sb. a 295/2021 Sb., nálezu č. 318/2009 Sb. a 49/2021 Sb. nesporně byly znemožněny činnosti ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků.

S ohledem na skutečnost, že uvedená osoba jistě byla seznámena s listinami, jejichž obsah je dovolateli vytýkán (zejm. s listinami uvedenými v souvislosti se skutky č. 1 až 4)), jednala evidentně vědomě.

Stejná osoba v odst. 9, 10 a 11 vyjádření tvrdí, že je svévolné („arbitrární“) tvrdit, že „*lid a orgány veřejné moci jsou dva rovnocenné ústavní orgány, které jsou způsobilé vykonávat veřejnou moc přímo v zásadě v plném rozsahu (čl. 21 Listiny)*“. Tím se, dle dovolatele, snaží navodit dojem, že čl. 21 Listiny upravuje jakýsi „*kolektivní, resp. pluralitní výkon*“ moci přímo. Taková interpretace však odporuje samotné podstatě demokratického právního státu, založeného na právech a svobodách jednotlivce, na jeho lidské důstojnosti. Taková interpretace je v rozporu s principem, že „každý je způsobilý mít práva“ (čl. 5 Listiny) i základním postulátem demokratického právního státu, že takový stát má dvě ROVNOCENNÉ instituce, a to „státní moc“ a „každého“, přičemž první má jen povinnosti (čl. 2 odst. 1 a 2 Listiny) a druhá základní práva a svobody (čl. 2 odst. 3 Listiny) s tím, že KAŽDÝ člověk („lid“ a „lidé“ jsou již synonyma) může za určitých okolností (mj. v souladu s čl. 23 Listiny dle čl. 21 Listiny; též vizte čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., neboť Listina je dle dovolatele nesporně ústavní zákon) vykonávat státní moc přímo. Snaha o omezení čl. 21 Listiny výkladem, že pouze popisuje kolektivní výkon moci člověkem (s odkazem na systém zastupitelské demokracie – vizte k tomu dále), je v rozporu nejen s Listinou jako celkem, ale i s Mezinárodním paktem o lidských právech (vizte č. 120/1976 Sb., vč. čl. 25), tedy fakticky i s Chartou Organizace spojených národů (vizte č. 30/1947 Sb.). Přímou odporuje i čl. 9 odst. 3 Ústavy České republiky.

Jak dovolatel opakovaně upozorňuje, celou problematiku je nezbytné vnímat nejen v kontextu vnitrostátního práva, ale i mezinárodního práva veřejného. Nerespektování mezinárodních závazků a porušování mezinárodních úmluv se totiž může snadno stát důvodem, pro který České republice odepře mezinárodní společenství (na úrovni Severoatlantické aliance, příp. OSN) svou ochranu v případě ohrožení bezpečnosti či svrchovanosti.

Podobně je třeba vnímat i zpochybnění významu čl. 23 Listiny jeho označením za „mimoprávní“. Jakkoliv dovolatel připouští právo právních teoretiků vést o obsahu Listiny diskuse, v žádném případě nelze zpochybnit skutečnost, že ustanovení čl. 23 Listiny je v tomto ústavním zákonu uvedeno. Relativizace Listiny přitom představuje zpochybnění samotné podstaty České republiky jako demokratického právního státu. Je tedy povinností soudů (i dalších orgánů veřejné moci) ustanovení čl. 23 Listiny respektovat, nikoliv jeho obsah a právní důsledky zpochybňovat či dokonce popírat.

V odst. 13 vyjádření je dále uvedeno, že „*lze-li právo na odpor účinně uplatnit pořadem práva před orgány veřejné moci, nemohou být nikdy naplněny podmínky uplatnění práva na odpor, a tedy ochrana tohoto práva nemůže být přiznána, protože činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků nejsou znemožněny*“. Tento výklad zcela opomíjí skutečnost, že pokud jménem orgánů veřejné moci vystupují osoby, které svým jednáním odstraňují demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou (např. její čl. 23 nebo čl. 8), pak je důvodný závěr, že činnost těchto ústavních orgánů je znemožněna. Samotná skutečnost, že stát a společnost se v aktuální situaci nenachází ve stavu úplného chaosu, nemůže vést k závěru, že nejsou splněny podmínky pro uplatnění práva dle čl. 23 Listiny. Výklad, podle něhož je uplatněním tohoto práva pouze jakási násilná revoluce, popírá nejen psané právo, ale i zásady demokratického právního státu a zdravého rozumu.

Dovolatel je nadále přesvědčen, že zcela legitimně aktivoval své právo na odpor dle čl. 23 Listiny u Ústavního soudu dne 2. listopadu 2009 a následně musel na vnitrostátní i mezinárodní úrovni prokázat důvodnost svého postupu, tedy popsat skutečnosti, které ho k uvedenému jednání vedly (vizte např. důkaz č. 1 - jeho podání z 25. 5. 2010 na VSZ, a dále reakce uvedené v listinách č. j. 3 ZN 144/2010-19 až 6 NZN 1522/2020-17). Až poté, kdy bylo potvrzeno, že se žádný ústavní orgán České republiky nehodlá řídit základními právy a svobodami, mohl začít uplatňovat své právo na správu věcí veřejných přímo dle čl. 21 Listiny. A nemohl tak činit jakkoliv svévolně, jak je mu dlouhodobě podsouváno. Musel vždy postupovat plně v souladu s Listinou a musel vždy realizovat pouze takové kroky, které mohou směřovat k nápravě stavu, jenž byl důvodem pro aktivaci práva na odpor.

Jak vyplývá z obsahu dokumentů, které jsou dovolateli přičítány k tíži, dovolatel nezpochybňuje existenci ústavních orgánů. Pouze tvrdí a dokládá, že tyto orgány nejsou řádně obsazeny. Jeho snahou je docílit toho, aby v souladu s mezinárodními pakty o lidských právech a základních svobodách (vizte mj. čl. 10 č. 1/1993 Sb.) svoji činnost obnovily. Dovolatel má důvodně za to, že nejpozději desátý rok po 2. listopadu 2009, tedy uplynutím funkčního období soudců Ústavního soudu, lze způsob ustavení vykonavatelů soudní moci v České republice vnímat jako rozporný s ústavním pořádkem, neboť osoby jednající jménem Ústavního soudu svým jednáním naplnili představu, že mohou rušit ústavní zákony (vizte č. 318/2009 Sb., dále potvrzený odst. 60 č. 49/2021 Sb.), a tím například zabránili konání voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v souladu s ústavním pořádkem. Takový postup je přitom v jasném rozporu s čl. 85 odst. 2 a čl. 88 odst. 2 č. 1/1993 Sb., ale i s Listinou, a to nejen jejím čl. 2 odst. 2 Listiny. Dovolatel věří, že postup, kdy Ústavní soud vydá nález, kterým zruší ústavní zákon (tedy zákon, který řádně prošel legislativním procesem a splnil podmínky pro to, aby se stal součástí ústavního pořádku), a to na základě vlastního, zcela svévolného a účelového výkladu, nelze aprobovat. Je dále přesvědčen, že souběh tohoto jednání spolu s dalšími akty

veřejné moci - č. 162/1998 Sb., resp. č. 295/2021 Sb. – potvrzuje, že jsou naplněny obě podmínky čl. 23 Listiny (vizte též dosud nevyřešené podání mého mandanta na NSZ ze dne 10. 5. 2024, důkaz č. 2) –

K odst. 14 a 15 vyjádření dovolatel opakuje, že nikdy nehodlal odstraňovat demokratické instituce, plně je respektuje, a to i tím, že se předmětnými skutky (1) až (4) obracel právě na ústavní orgány, tedy na orgány, které jako jediné měly hledat nástroje na vyřešení existujícího, zcela neústavního, stavu. Je nepřijatelný názor, že demokratičnost institucí určují lidé, kteří za takové instituce vystupují. Demokratičnost institucí je dána souladem působení těchto lidí (vč. jejich ustavení do funkce) s ustanoveními Listiny základních práv a svobod. Jde tedy o objektivní stav, nikoliv o stav, který může založit skupina osob (státní systém, v němž demokratičnost určuje skupina lidí, nesporně nelze považovat za demokratický, neboť by snadno vedl k zavedení jakési „demokratické diktatury“).

Činnost státní moci, vč. ústavních orgánů, popírají osoby, které jejich jménem jednají v rozporu s Listinou základních práv a svobod, a právě tím znemožňují činnost ústavních orgánů, s čímž souvisí i v odst. 15 uvedené nepravdivé tvrzení, že dovolatel jednal pouze „v oblasti obrany“. Pokud by se kdokoliv zabýval nejen označením, ale i obsahem dovolateli vytýkaných listin, doznal by, že se dovolatel během uplynulých více než 16-ti let primárně zabýval právními aspekty, prokazoval např. znemožnění svobodných voleb, tedy i znemožnění volné soutěže politických stran atd.

K odst. 16 dovolatel pouze uvádí, že odkazem na nález sp. zn. 1 ÚS 3050/17 měl v úmyslu připomenout nezbytnost předvídatelnosti výkonu práva. Dovolatel stále trvá na tom, že státní moc lze uplatňovat jen v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny (pevně přitom věří, že tuto jeho hypotézu nikdo nezpochybňuje). Již jen z této prosté úvahy lze například dovodit, že nález č. 318/2009 Sb. je fakticky nulitním aktem, že nemůže jít o vykonatelný dokument. Argumentace soustavy státního zastupitelství na jeho podání, o tom, že „*Vydání shora citovaného nálezu Ústavního soudu nenaplňuje znaky žádného trestného činu, neboť nález byl vydán na základě ústavní stížnosti, v rámci rozhodovacího procesu upraveného zákonem*“ (viz listina č. j. 3 ZN 144/2010-19) je v tomto směru absurdní. Bez toho, aby byl Ústavní soud oprávněn k rušení ústavních zákonů, nelze jeho akt označit za „*jednání právem dovoleným a aprobovaným*“ jen proto, že snad dodržel formální postup.

Nepochopení principů práva vyplývá i z odst. 17 vyjádření. Listina není „prohlášena Ústavou“, ale byla v souladu s čl. 2 mezinárodních smluv (vizte č. 120/1976 Sb. a dále čl. VII. ZA KBSE i čl. 10 č. 1/1993 Sb.) uvozena dne 8. února 1991 ústavním zákonem č. 23/1991 Sb. a připomenuta 28. 12. 1992 usnesením č. 2/1993 Sb., jako první část ústavního pořádku České republiky. Právě Listina, jako základní zákon demokratického právního státu, umožnila, aby 1. ledna 1993 mohl nabýt účinnosti ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, nikoliv naopak. V tomto kontextu je namístě připomenout i další skutečnost, a to, že lidská práva zaručená Listinou lze, samozřejmě, rozšířit nad míru upravenou Listinou (vizte § 3 odst. 1 zákona č. 23/1991 Sb.), ale není možné je omezit. Takové omezení by bylo s Listinou v rozporu, takové omezení by již nebylo součástí základních lidských práv.

K odst. 18 vyjádření dovolatel připomíná, že ustanovení § 328 zákona č. 40/2009 Sb. mělo nabýt účinnosti teprve dne 1. ledna 2010, tedy až poté, kdy dovolatel aktivoval dne 2. listopadu 2009 čl. 23 Listiny dosud nevyřízenou ústavní stížností (vizte důkaz č. 7).

Myšlenku obsaženou v odst. 20 vyjádření o tom, že aktivace čl. 23 Listiny „*přiznává i orgánům činným v trestním řízení, resp. jednotlivcům, kteří za ně jednájí (u nichž rovněž obviněný nemůže vyloučit, že tak činí proto, že si výkon pravomocí těchto orgánů přisvojili 'v režimu' čl. 23 Listiny) právo jej trestně stíhat a uznat vinným, pokud si sami vyhodnotili, že jeho výkon veřejné moci v 'režimu' čl. 23 Listiny postavili na odpor*“ by snad za jiných okolností bylo možno vnímat jako velmi nepodařený bonmot. V tomto procesním stavu je však nutné se proti ní důrazně ohradit. Orgány činné v trestním řízení i lidé, kteří za ně jednájí (policie je jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor, státní zastupitelství a soudy jsou soustavami), žádná základní práva a svobody nemají. Mají pouze povinnosti dle příslušných zákonů, které nemohou být v rozporu s Listinou, nemohou tedy nikoho stíhat a uznat trestně vinným z jednání, jež je s Listinou souladné.

Z odst. 21 a 22 vyjádření je zřejmé, že dovolateli je vyčítána forma jeho jednání, tedy „způsoby podání“, nikoliv jejich obsah. Ten je dosud evidentně považován za nezajímavý, což i vysvětluje, proč dosavadní rozhodnutí neodpovídají pravidlům trestního práva, ústavního pořádku a mezinárodních smluv. Celá konstrukce obvinění dovolatele je založena pouze na nikým neprokázaných zcela neurčitých hypotézách, že EXISTUJE ORGÁN (a), KTERÝ MÁ PRAVOMOC (b), KTEROU dovolatel ZNEUŽIL (c). Přičemž nikdo se dosud ani nepokusil takový orgán řádně identifikovat [a logicky se tak nemohl dostat ani k otázce uvedené pod bodem (b), natož (c)]. Je to analogické k odsouzení někoho za krádež bez určení VĚCI (x), KTERÁ MÁ MAJITELE (y), KTERÉMU JI UKRADL (z), případně odsouzení někoho za pomluvu bez určení OBSAHU ÚDAJE(i), který je NEPRAVDIVÝ (ii) a který se týká KONKRÉTNÍ OSOBY (iii).

Dovolatel se dále ohrazuje proti argumentaci „ustálenou judikaturou“, jak je obsažena v odst. 23 vyjádření. Podobné koncepty mohou mít z hlediska výkonu státní moci v demokratickém právním státě význam výhradně v případě, že jsou aplikovány postupem, dovoleným v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny. Existence judikatury nemůže popřít povinnosti soudů ani jiných státních orgánů, jak jsou stanoveny v právních předpisech konformních s Listinou.

K politologicko-filozofickému traktátu obsaženému v odst. 24 vyjádření si dovolatel dovoluje uvést tam formulované úvahy na pravou míru: Pro oligarchy je demokracie liberální, pro timokraty sociální a pro ochlokraty lidová a uvedeným přídatným jménem se tito zastánci nedemokratických forem republik (Platón, Ústava, kniha osmá) snaží snížit ve svůj prospěch „rovnost v důstojnosti i v právech“ (onu skutečnou demokracii – skutečný význam slova „δημος“). Timokraté a ochlokraté navíc nejednají přímo za sebe (chtějí dovolení, nikoliv nést odpovědnost) jako oligarchové, a proto společně používají i termín „zastupitelská demokracie“. Toto spojení nelze vykládat restriktivně, jak činí autor vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství. Pojem „zastupitelská demokracie“ je často zneužíván k ospravedlňování snahy vklínit mezi člověka a jeho základní práva a svobody nějakého zástupce, který by mu možnost konzumovat (užívat) tato práva a svobody aproboval. Do jisté míry tak jde o chybnou interpretaci Gettysburského projevu Abrahama

Lincolna („vláda lidu, lidem a pro lid“), která ignoruje vztah tohoto citátu s původním zdrojem, který zmíněný americký prezident 19. listopadu 1863 použil:

„Existuje to, co nazývám americkou ideou. Nazývám ji tak, protože se mi zdá, že leží v základu všech našich skutečně originálních, osobitých a amerických institucí. Sama o sobě je to složitá idea, složená ze tří podřízených a jednodušších idejí, a to: Myšlenky, že všichni lidé mají nezcizitelná práva; že v tomto ohledu jsou všichni lidé stvořeni sobě rovni; a že vláda má být zřízena a udržována za účelem poskytnutí každému člověku příležitosti k užívání a rozvoji všech těchto nezcizitelných práv. Tato idea vyžaduje jako svou nejbližší organizaci demokracii, tj. vládu všech lidí, všemi lidmi, pro všechny lidi; samozřejmě vládu podle principů věčné spravedlnosti, neměnného Božího zákona; pro stručnost ji budu nazývat ideou svobody.“

Lincoln tuto formulaci převzal přímo od Theodora Parkera z jeho spisku Otroctvá moc v Americe (reprint příslušné stránky vizte v důkazu č. 5 – text je dokládán v anglickém jazyce, dovolatel je připraven zajistit překlad do českého jazyka na výzvu soudu).

Dovolatel by současně chtěl uvést na pravou míru tvrzení obsažené v odst. 25 vyjádření o závaznosti judikatury Ústavního soudu. Tato judikatura nemůže mít přednost před zákonem, který je v souladu s Listinou. Výkon soudní moci je striktně vázán pravidly definovanými v mezinárodních úmluvách, Listině a Ústavě České republiky. Jakékoliv snahy o rozšiřování pravomocí soudní moci na úkor práv člověka zaručených Listinou (a mezinárodními úmluvami) je třeba vnímat jako neústavní.

Jak již dovolatel vysvětlil výše, jakékoliv jednání vykonavatele státní moci, které je v rozporu s Listinou, je jednáním zdánlivým, resp. nicotným.

V dosavadním řízení i doručeném vyjádření je dovolateli podsouván velmi aktivistický a svévolný postup. V doručeném vyjádření je dokonce použito formulací jako „*subjektivně zastávaného přesvědčení, že tím Českou republiku zachraňuje*“, již v úvodu hlavního líčení byl dovolatel dotazován, zda tedy „*může dát soudce Okresního soudu do vazby*“ apod. Dovolatel je přesvědčen o tom, že není namístě bagatelizovat situaci, na kterou upozorňuje, a ignorovat konkrétní skutečnosti, na které dlouhodobě poukazuje. Že není možné označit jeho jednání za trestné, aniž by bylo vysvětleno, v čem jednal nesprávně, a to v plné šíři jeho argumentace. Odůvodnění postavené na tom, že konkrétní ustanovení Listiny vlastně neplatí, že Ústavní soud může zrušit ústavní zákon, že nedodržení závazných lhůt pro vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny nebo že prodloužení doby zadržení z 24 na 48 hodin (čl. 8 odst. 3 Listiny) v rozporu s jasným zákazem uvedeným v ústavním zákonu jsou akty demokratického právního státu, snad nelze brát vůbec v úvahu. Přitom právě na těchto postulátech je postaven obsah vyjádření za Nejvyšší státní zastupitelství.

Dovolatel je přesvědčen, že má-li být trestán, má právo na řádné odůvodnění toho, proč trestán je. Nejde přitom o jeho svévolný výklad práva, ale o základní princip ústavně-konformního trestání. Že k tomu nepostačí snaha o zesměšňování jeho postupu, snižování jeho lidské důstojnosti, odkazy na tvorbu právních teoretiků nebo používání neurčitých formulací v souvislosti s identifikací skutečností, z nichž soudy dovozují jeho trestněprávní odpovědnost za jeho jednání.

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, IČO: 247 93 345, DIČ: CZ24793345

e-mail: office@nielsenlegal.cz, www.nielsenlegal.cz

Společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 174728.

Dovolatel od samého začátku trpělivě vysvětluje, že jakékoliv formy odporu musí být v souladu s Listinou. Mohou tedy dle čl. 21 Listiny nabýt podoby podílu na správě veřejných věcí přímo. Nepochopení v předmětné věci vzniká zřejmě proto, že si osoby identifikující se s ústavními orgány myslí, že jsou víc než ostatní (vizte také důkaz č. 7), neuznávají tedy demokracii („rovnost v důstojnosti i v právech“), natož demokratický právní stát. Často se přitom lze setkat s názorem, že je to tak správně, protože „jinak by stát nefungoval“. Takový názor je však naprosto nepřijatelný. Porušení ústavního pořádku nelze obhajovat či dokonce legitimizovat tím, že to usnadní výkon státní moci. Je tomu právě naopak – státní moc a její vykonavatelé jsou jednoznačně povinni ustoupit požadavkům, které jim stanoví Listina.

Dovolatel je přesvědčen o tom, že dostatečně vysvětlil a prokázal, proč je důvodně přesvědčen o tom, že jednal v souladu s Listinou, když jednal nenásilně, listinnou formou, s minimalizací dopadů svého jednání (svá podání směřoval jen k těm, kdo jím uváděnou situaci mohli účinně řešit), s jasným odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod.

II.

Dle dovolatele nemá smysl dále násobit počet důkazů dokumentujících, že se s ústavními orgány České republiky nyní identifikují pouze osoby, které základní práva a svobody neuznávají (tento skutkový stav mj. umožňuje Ruské federaci v souladu se ZA KBSE požadovat návrat do geopolitické situace před 27. květen 1997, a tento návrh již Ruská federace předložila NATO dne 15. prosince 2021 – vypořádán má být do sedmi let).

Dovolatel historicky i myšlenkově chápe, jak k nastalé situaci došlo. Ilustrovat to lze i důkazy č. 6 a č. 8 – v obou případech jde o vyjádření k návrhu, který je důkazem č. 12 samotného dovolání, kdy v prvním jej odmítá jménem Ústavního soudu osoba, která již dle čl. 2 odst. 2 Listiny šestnáct let (důkaz č. 7) hledá, na základě jakého zákonného zmocnění může Ústavní soud zrušit ústavní zákon (zatím je jen přesvědčena, že s plénem Ústavního soudu se nepolemizuje), v druhém jej jménem Nejvyššího správního soudu odmítá osoba, která získala právní vzdělání na základě diplomové práce s názvem „Existují přirozená práva?“ s tím, že odpovědí je poznání (gnóze, sofismus), „*že nemá dostatečné důvody pro to, aby si myslel, že přirozená práva existují*“¹. Oba tedy potvrzují, že osoby jednající za ústavní orgány neznají nebo porušují Listinu základních práv a svobod (vizte přílohu č. 2 k projektu ROBOT).

Klíčovým obsahem projektu ROBOT (vizte předmětný skutek (2)) je mechanismus umožňující převedení významné části obranných výdajů na vzdělávání – k dispozici je 434 670 000 000,- Kč, a i když byly již poskytnuté prostředky z větší části použity, stále je zde možnost jejich čerpání z EU fondu SAFE s tím, že požadavek na jejich vrácení EU je z již prokázaných důvodů bezdůvodný. Tyto prostředky však musí být využity v souladu se základními právy a svobodami. Z ekonomického hlediska tak není překážky pro to, aby ČR v oblasti obrany i vzdělávání v České republice i Evropské unii nadále nerespektovala Listinou stanovené principy.

¹ <https://is.muni.cz/th/inovov/>

Dovolatel v řízení sp. zn. 7 Tdo 274/2026 vidí naději, jak zajistit nejen to, že Česká republika nebude na summitu NATO považována za „outsidera“, ale i obnovit stabilitu celé Severoatlantické aliance opětovným důrazem na pro ni rozhodná základní práva a svobody.

Důkazy:

- č. 1 – podání mého mandanta na VSZ v Olomouci dne 25. 5. 2010;
- č. 2 – podání mého mandanta na NSZ dne 10. 5. 2024;
- č. 3 – podání mého mandanta na NSZ dne 9. 1. 2020;
- č. 4 – podání mého mandanta na NSZ dne 27. 11. 2019;
- č. 5 – reprint str. 105 z díla Parker T., Slave Power in America, In: The Collected Works of Theodore Parker
Slavery volume 5, Trübner & Co, London 1863
- č. 6 – dokument SPR. ÚS 702/25 z 10. října 2025
- č. 7 – dokument SPR. ÚS 706/09 z 13. listopadu 2009
- č. 8 – dokument č. j. Na 140/2025-4 ze dne 16. října 2025

JUDr. Tomáš Nielsen, advokát a společník

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o.

v zastoupení **Mgr. Vladimíra Chlupa**